

բենաւով, որի վրա բարձլած են պատերազմական փոթորքիկից գոյացած մարդկային կրտսեանքները—վիրաւորվածներ, յաշմանդամդարձանքներ, հիւանդներ, որոնք պիտի տանջվեն մինչեւ գերեզման։ Կան այսուն այնպիսիները, որոնց կարողութիւնն կունենան միւան սողան, եթէ առողջանան։ Կան այնպիսիները, որոնց սակորները պիտի կրծէ անբռնենի հիւանդութիւնը մինչեւ մահ։ Բայց չոգենաւում կան մարդիկ, որոնց գրծութիւնը աւելի վատ է։ Ոտներից զրկածը պիտի քարշ դայ ցուպիրի օգնութեամբ. ուումբի սպայթման ժամանակ կուրացածը կարող է կրծքից փոքրիկ ատխատակ կախել, որի վրա գրված կը լինի, թէ պատերազմում է վանակել։ Գուցէ կը գտնվեն մարդիկ, որոնք յաշմանդամին կոպէկ կը տան եւ չեն թողնի, որ նա սովոր մեռն։ Կուրութիւնը սարսափելի է, բայց պատերազմը մարդկանց աւելի սարսափելի հարուած էլ է հասցնում. պատերազմը խելագար է դարձնում մարդկանց։ Մեզ հետ կան շատ զինւորներ, որոնք խելազարվել են Մօգգերսաֆօնտէնի եւ ուրիշ պատերազմների մէջ։ Մի քանիսները ուշքի չեն գալիս բոլորովին։ Դրանք կատաղի հոգեկան հիւանդներ են, որոնց պէտք է լինում պահել փափուկ ներքնակներով ծածկած սենեակների մէջ։ Բայց կան մի քանիսներն էլ, որոնք երբեմն ուշքի են գալիս։ Այդպիսիները կարողութիւն ունեն այդ ժամանակի զգալու կողագեքների եւ երկաթէ վանդակների ամբողջ սարսափը։ «Այն, գիտեմ, ես խելագարվեցայ Մօգգերսաֆօնտէնի մօտ», ախուր կերպով կրկնում էր մէկը, զլուխը շարժելով։ Մի ուրիշը շարունակ հարց ու փորձ էր անուած, արդիօք կը փակեն իրան զժանոցի մէջ։ Այսպէս անդիմացիները, իսկ այն երկրած, հերոս ժողովուրդը, որ իր հայրենի հոռապահանելու համար պատերազմի դաշտ է ել եւ դիմագրել է բրիտանական անգլիական գէօններին ամբողջ ութ ամիս։ Նա դեռ շառնակում է կուել, նա դեռ չէ ուզում արսութիւն ինչդրել բօրսային վամփիրներից. Ենիսաները, կանայք, ծերեր—ամեն հասակ եւ ու զնդակների կարկուտի տակ է։ Ի՞նչ սարսիներ, ի՞նչ աւերմունքներ կը լինեն այդ արմանալի զինւորների մէջ։ Այսքան տաննք, այսքան թշուառութիւններ ում համար, չու։ Ծերունի կրկնելստ, գերմանական աօալ-գեմոկրատների նշանաւոր ներկայացոււշ, զրում է «Jultice» լրագրին։

Ո՞րպիսի սոսկալի պատերազմ։ Նա սոսկալի է այն բոլոր պատերազմներից, որոնք յայտնի են ինձ։ Նրա պատճառները քաղաքական մատիչները չեն, պետութեան շահերը չեն, գաղափարը չէ։ Սա մի պատերազմ չէ, որ ծնվում է փառափառթիւն, բոլոր ժառանչութիւններից զեխմագոյնը։

Անմտութիւնն է կարծել թէ այն, ի՞նչ որ ստարում է մի ժողովուրդ քաղաքակրթուան էվոլիւցիայի մէջ, նոյնը՝ միանդամայն յնը կարող էր անել մի ուրիշ ժողովուրդ, թէ առաջինը գոյութիւն չունենար, աշխարհ գար իսպառ։ Մարդկային մաքի արտադրուանների այսքան բազմազան բազմազանութիւններ անհերթի ապացոյց է այս ծշմարտութեան։ Յոյն ասամազդի զիմից միայն պիտի ծնվէր զինված աստութիւնը՝ Պալլաս-Աթենասը եւ եթէ արէին կամ Քսերքսէսին աշխազէր մոխրի բածել կրասսիկ քաղաքակրթութեան հայրեքը, կամ տեղաւորել այնտեղ ասիական պրարտուններին, Սոկրատ, Պլատոն եւ Ս. Բ. իւստէլ չը պիտի ծնվէին երբէք։ Բայնի ոյժով ունող ազգերի վերջին վրէժը, որ սրբազործ է տիեզերական օրէնքներով, է թաղել ինչոյ հետ անդամակալի կրապով ծանրմիշա թամանը, որ ապերախտ եւ բիրդ ուժով կուցած ապրուները նրանից օգտվել չը կարունան, ազգայնութիւնը ջնջելու ոճիրն այս է պատժում բնութիւնը։ Ամեն մի մեռող ազգի վերջին հառաջանքի մէջ ապրող, բատեւող մարդկութիւնը պիտի լսէ բնուեան սպառնալից ձայնը ընդմիշտ թագցնելու գաղտնիքների մի մասը, որ միայն բռնուեամբ ջնջող ժողովրդի համար աչքին էր սանելի։

Ահա այն խորհրդածութիւնները, որոնց մէջ կամայ ընկղմվում է մարդու հոգին, երբ միւս զերքի գեղարուեստական բաժինները դիտեց յետոյ մտնում է եապօնական բաժինը։

Մատուցողովի առաջիկայ հոգասարութեա
ամենամեծ առարկան պէտք է լինի տաների շի
նութիւնը։ Գերաններ արդէն պատրաստվու-
են եւ հէնց որ մի քանի օրից յիտոյ Ցիրա
Մզարո լինանցքը կը դասնայ երթեւեկութեա
համար մատչելի, գերանները կը տեղափոխվե-
դէպի շինութեան տեղերը։ Գործերին կը հսկէ
ճարտարապետը չորս ուսանող օգնականներու-
Ուսանողներից մէկը կը մնայ Բակուրիանու-
ընդունելու փայտը, միւս երեքը կը լինե
մնաված շրջանի երեք կէտերում։ Պատուիր
ված են ჩօրժօմի կալուածքում։ 1) 2000 չո-
սօճի գերան 12 արշին երկարութեամբ եւ վի-
րին ծարում 3—5 վերջոկ հաստութեամբ
2) 1000 թաց սօճու գերան 6 արշին երկա-
րութեամբ եւ ծայրում 3—6 վերջոկ հաստու-
թեամբ, 3) 500 աչարի գերան 10 վերջոկ հաս-
տութեամբ, որոնցից պէտք է պատրաստվի-
մանը գերաններ 2000 հատ, 4) 1000 հատ բա-
րակ գերաններ թաց փայտից եւ 5) 200,000
փայտի թիթեղներ կտուրները ծածկելու հա-
մար։ Փայտեղնը պէտք է մաս-մաս պատրաս-
տվի հինգ ամսվայ ժամանակամիջոցում յո-
նիսի 10-ին, յուլիսի 1-ին եւ 15-ին, օգոստոս
1-ին եւ սեպտեմբերի 1-ին։

Ենութիւնների համար նպաստ պէտք է ստա-
նան միայն այն գիւղացիները, որոնք կեն-
թարկվեն ճարտարապետի ցուցումներին եւ կ-
շինեն տները նոր յատակագծով։ Տների մի մա-
սը կը շինի այժ տարի, իսկ միւս մասը եկո-
տարի։ Այն փայտը, որ նույիբել է կառավարու-
թիւնը, կը գործադրվի եկող տարի։ Նա ձմեռ-
կը կտրվի, նոյնմբեր եւ գեկտեմբեր ամիսնե-
րում եւ պատրաստ կը լինի շինութեան համա-
1901 թուի գարնան։

Մամնաժողովը հրատարակել է ստացա-
նութիւնների ցուցակը 10,000 օրի-
նակ, որ պէտք է տարածվի լրագիրների միջ-
նոցով։ Այդ ցուցակի մէջ նշանակված են այ-
դումարները, որոնք ստացվել են սկսած 189-
թուի գեկտեմբերի 19-ից մինչեւ ներկայ տար-
վայ ապրիլի 20-ը։ Հետեւեալ հաշիւը կը տե-
պագրվի աշնան։

Մ Ա Տ Ե Ն Ա Գ Ր Ո Ւ Թ Ի Ւ Ն

Максимъ Горький. Рассказы. Томъ первыи. С.-П.
тербургъ 1900 г. 323 էր. գինը 1 ր.:

Մակարիմ Գորկի պատկանում է իննուունա-
կան թականների ուսուա վիպագրողների թիթ-
եւ նրանց մէջ անկասկած առաջին տեղն
բռնում իր տաղանդով, որ, ինչքան կարելի

Բնութիւնը, համարեա միայն բնութիւնն
եապօնացի արտիստի մշտական սիւթէն եւ այ-
էլ պարզ, անպաճայ բնութիւնը։ Նա նկարու-
է ոչ թէ գալարուն լեռնաշղթաներ, այլ մ-
շեռուն իսկ մի ճուղ, մի ծաղիկ, այնպէտ-
ինչպէս լինում են նկարների շուրջը գծապրվա-
գարդերը։ Բազմաթիւ են նոյնպէս ընտանի ե-
լայցրենի կենդանիների, թուչունների, ձկներ-
նկարների։

Ուշադրութեան արժանի երեւոյթ է, որ եա-
պօնացին կարողանում է նկատել եւ ըմբռն-
կենդանիների այսպիսի նուրբ շարժումները-
որոնք մեզ համար կարող են միանգամայն ան-
սկատնելի անցնել։ Ներկայացրած բոլոր կենդա-
նիների դիրքը վիպայում է, որ եապօնացին մ-
հակական կենդանապէտ է, եթէ կարևոր է այ-
սառը գործածել։ Նրա նեղիկի աշխերի հայեաց-
քից ոչինչ չէ խուսափում, նրա թուշունը ծառ-
վրա նստած է մի բոլորովին այլ զիրքով, ո-
սակայն անբնական չէ, նրա զայրացած, ունա-
ղոզ վագրը իր գալարունների մէջ զարմանք-
շարժում, բայց դարձեալ բնական է։

Երբ մարդ դուրս է գալիս եա գոնական բաժ-
նից, եւ բօպական նկարիչների գործերը մի ա-
ժամանակ իրանց վառ, թանձը գոյներով աց-
են ծակում, նոյն իսկ պակաս նուրբ երթեւու-
հարկաւոր է լինում նախկին մտապատկերներ-
վերանորոգումն, որպէս զի մարդ հաշտվի իր-
ութեան հետ։ Այս բոլորով հանդերձ, անշուշ-
աննարին է եապօնական արտեստը գերատ-
եւել եւ բօպականից, որից նա շատ եւ շատ բա-
վիտի լուդորինակէ։ Այսքանը պարզ է միայն
որ իւրաքանչիւր ժողովուրդ դէպի գեղեցիկի-
ու լիդարկանը դիմելու համար իր առանձնա-
տառուկ ճանապարհն ու միջոցներն ունի, և
անցնալու է խափանել նրա հանձարի բնական
ընթացքը։

Ա. Ահարոննեան

